

PEDAGÓGUSOK

LAPJA

LXIX. ÉVFOLYAM
APEDAGÓGUSOK SZAKSZERVEZETE HÍRLAPJA ÉS HÍRLEVELE
2013. JANUÁR 10.
ALAPÍTVÁ: 1945-BEN

1.

JÓ REGGELT, MAGYARORSZÁG!

„Nem kel több pénz a zoktatásba” – írták transzparenstükre a télirózsás forradalom tüntetésén a diákok. Az ironia könnyed balhorgával bevitt ütés zseniális, lényegre törő, őszinte és vidám, még akkor is, hogy ha igazán belegondolunk, sírni támad kedvünk. Ebben az egy mondatban benne van az oktatás minden bűja, baja, de még a gyógyulásához szükséges gyógyszer nevét is kiolvashatja belőle, „akinek van szeme a látásra”. Márpedig a diákoknak van. Meglátták, hogy lenéznek, semmibe veszik őket, be is akarják csapni, de úgy tűnik, a számítógép-nemzedéket már nem lehet mesékkel etetni. Felismerik önmön érdekeiket, és azokat nem is hagyják sárba taposni. Ami szokatlanul friss levegőt hozott ebbe az áporodott kelet-európai (majd’ azt mondtam, félázsiai) légkörbe, az a tudatosság, a merészség, a bátorság, a másikkért való kiállás, ha úgy tetszik, a szabadság, egyenlőség, testvériség. Mikor ez a friss szél átfúj Magyarországon, sok felnőtt kapott a gerincéhez, megvan-e még, vagy már rég eltaknyolódott. Sokan pedig megkönnyebbülve szívták magukba a friss levegőt, kicsit szegyenkezve, kicsit pirulva, hogy ebben az országban az ifjúság tanítja a korábbi nemzedékeket arra, mi is az a szabadság, és nem fordítva. És hála az égnek, voltak olyanok is, akik elégedetten bölintottak, tanításuk nem veszett kárba, nem volt hiábavaló.

Január 1-elsejétől gyökeresen megváltozott a magyar közoktatás. Az általános és a középiskolákat ezentúl az állam tartja fenn, aminek egyenes következménye, hogy rajta kívül senki nem szólhat bele, mi zajlik a közoktatás rendszerében. Egy gombnyomással, pontosabban egy telefonnal elintézhető lesz, hogy amit „fönn” kitalálnak (legyen az egyszerű utasítás: az ebédet mindig déli fél tizenkétkor kell tálalni, vagy egy kicsit bonyolultabb: a kétszer kétfő ezentúl őt, ami újmagyarul annyit tesz, csak a mi ideológiánkat hirdethetitek), az legkésőbb két óra múlva már a legkisebb falu legeldugottabb iskolájában is ki legyen hirdetve. Ami pedig még ennél is fontosabb, le is legyen ellenőrizve, hogy ott is az utasításnak megfelelően jártak el. Vagyis az iskola nem lesz más, mint egy kihelyezett részlege a nagy egésznek, egy hivatali rendszernek. Aki nem az elvártak megfelelően viselkedik, az repül! Ebben a rendszerben 16 éves gyerekek kerülhetnek a partvonalra úgy, hogy nem lesz, aki segítő kezet nyújtson nekik. Szép, új világ ez, a Fal világa, ő, ha Orwell megérhette volna!

Aztán itt van a felsőoktatás! A közoktatási „majd én megmondom, mit csináltak és hogyan” kormányzati akció itt is folytatódott egészen a diáktüntetésekig. A nem várt ellenállás azonban zavarba hozta a kormányt, lett is összevissza beszéd! A diáktiltakozások hatására a korábbi, mindössze 10 500 államilag támogatott hely hirtelen 55 ezerre, más számítások szerint 70 ezerre nőtt a 2013-as tanévben. Persze, nagy ravaszul, azt a 16 legnépszerűbb szakot, amelyekre tavaly a diákok fele jelentkezett, fizetősé tennék, azaz mégiscsak anyagot javakhoz kötik ezeknek a szakmáknak a tanulását. S van még a kormány tarsolyában tartalék arra, hogy is legyen a 70 vagy 55 ezerből mégis csak 10 500! A diákok pedig nem kérnek belőle, ahogy a röghöz kötésből sem, és abból sem, hogy még a legkiválóbbak se tanulhassanak állami támogatással bizonyos szakokon. És ezzel nemcsak a saját érdekeiket veszik számításba, de Magyarországot is. Ezért folytatódik az ellenállás!

Ami pedig a legviccesebb az egészben, hogy miközben a kormány a maga szája íze szerint alakítja a köz- és a felsőoktatást Magyarországon, a diákok, a hallgatók mellett tanárok, szakmai és szakszervezetek egyre többen követelik a még alig világra jött „új” köz- és a felsőoktatási rendszer reformját. Merthogy a kormány kivonni akar az oktatásból, a társadalom pedig egyre inkább felismerve a saját és hazája üdvét, egyre inkább nem akarja azt!

Persze régi jó kormányzati taktikával lehet port hinteni ez ügyben a társadalom leginkább érintett tagjainak, a pedagógusoknak a szemébe, mondjuk életpályamodell-igérettel, de ezt már senki se hiszi el. Ahogy azzal is mindenki tisztában van, ha véletlenül mégis lesz rá mintegy 80 milliárd szeptemberben (bár erre nézve egy sor sincs a költségvetésben), annak csak politikai motivációja lehet, mert mindenki tudja, szavazás előtti évben vagyunk.

Jó reggelt, Magyarország!

Millei Iлона

Lapunkat olvashatja a Pedagógusok Szakszervezete honlapján: www.pedagogusok.hu

A TARTALOMBÓL:

Az állam kebelén

Volt olyan iskolaigazgató is, aki elmondta, a népnyelv szerint tankernek hívott felelős azt kérte tőle, lehetőleg még semmit se küldjön, és semmit se kérdezzen, mert nem tud semmit, még íróasztala sincs, ha kapna is anyagot, azt sem tudná hová tenni. **3–4. oldal**

Télirózsás forradalom Magyarországon

A diákok többek között „Ha én Rózsa volnék, sohasem hazudnék!” mottóval fogalmaztak meg hat pontból álló petíciót, melyet a Széll Kálmán téren olvastak fel. Ebben követelték a középfokú és a felsőoktatás átfogó reformját, a felsőoktatási keretszámok visszaállítását a 2011-es szintre, a forráskivonás megállítását, a hallgatói szerződések eltörlését, az egyetemi autonómiát és azt, hogy az alsóbb osztálybéli családok gyermekei is bekerülhessenek a felsőoktatásba. **5–6. oldal**

A válság költségvetése, 2013

Ha mégis bevezetődne 2013 szeptemberétől az életpályamodell szerinti illetmény, akkor az azt jelenti, hogy a nem pedagógus alkalmazottak semmilyen bérszínvonal-emelésre nem számíthatnak. (Dr. Horváth Péter igazgató-titkár) **8–9–10. oldal**

Az ETUCE aggódik a magyar pedagógusokért

Az ETUCE álláspontja az, hogy amennyiben a kormányok versenyképességre törekcsenek, prioritást kell biztosítani az oktatásnak. De itt van a válság, és oda kell figyelnünk arra, hogy a kormányok biztosítsák is ezt a társadalom számára. (Martin Römer, az ETUCE európai igazgatója) **11. oldal**

PL – JOGI ÚTMUTATÓ

Gyorsinformáció a nyugdíjasok további foglalkoztatásával, alkalmazásával kapcsolatos változásokról